

אבות ישורון

טיוטה מן העיזבון

אחרי תקופת מלחמת העצמאות נתגלו פה ושם קבוצות קטנות של משוררים צעירים בישראל, אשר בניגוד לשירת הדור הקודם אשר פנתה מתוך מצבור הכלל החברותי אל הפרטי – הללו, המשוררים הצעירים – פנו מטעם האני האישי שלהם – אל הכללי. הראשונים דיברו בלשון געגועים, האחרונים דיברו בלשון געגוע; הראשונים כתבו על רחמי אם ואב, האחרונים כותבים על רחמים עצמיים.

לְמַפְּלֵת הָאָרִיָּה שֶׁל הָעַם הַיְהוּדִי בְּאִירוּפָּה עֲדֵי שְׁמִיעָה הָיָה; וְלְמַפְּלֵת הַלְחָיִים שֶׁל עֲרַבֵי אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל עֲדֵי רֵאִיָּה הָיָה. לְכָל אֱלֹה לֹא הָיָה הַד בְּשִׁירֵיהֶם. אֲבוֹתֵיהֶם, אֲשֶׁר עָלוּ כְּחֻלּוּצִים בְּשָׁנוֹת הָעֶשְׂרִים הַמוֹקְדָּמוֹת, סִפְרוּ עַל דַּעַתָּם עַל מָה שֶׁאִירַע כֹּאן, לְעִינֵיהֶם, לְעֲרַבִּים. מְכַל אֱלֹה לֹא נִשְׁמָעָה קְרִיאַת בִּינָיִים, אַחַת בְּשִׁירֵיהֶם. עוֹד אֲתָמוּל הָיוּ הָעֲרַבִּים מִבִּיָּאִים לְכַתּוּבוֹתֵיהֶם אֶת הַמִּשְׁמֵשׁ, וְלִמְחַרֵּת – מֵאֲפִישׁ. הָיוּ וְאִינָם.

לְכָל אֱלֹה לֹא בָּאָה שְׂאֵלָה מִפִּיהֶם, בְּשִׁירֵיהֶם.

הביאה לדפוס: הלית ישורון